

КРАСИВА

**Приказка проста и скучна звучи:
главни герои – любовта и жената.
Разказ за мъжки нечестни очи,
разказва за болката и за цената...**

*** * * * ***

**Властно и смазващо слънцето пали
земята безмълвна – ни стон, нито крясък;
сякаш със остриите свои кинжали
на пепел да стори горещия пясък.**

**В тая пустиня прашна и глуха,
силует очертан се, сянка размазана.
Мъка и горест внезапно нахлуха –
душа заблудена или пък наказана.**

**Същество безпризорно морно се скита;
кое е, къде е – то сякаш не знае.
Разбулва се страшна загадката скрита –
воала се смъква - о, Боже, жена е!**

**Глуха е и няма е, с главата извърната,
нозете ѝ кървави, в рани са, боса е.
С пелерина е черна нелепо загърната,
с дъха си смъртта е плътта ѝ колосала.**

**Наметката своя грозно подръпва,
прикрива разбита и гола душа.
Ако я видят?! – сърцето изтръпва,
очите потъват във адска тъма.**

**Иска да свърши зловещия поход,
отвъд този мрачен и жарък простор.
Край на дните да дойде със грохот,
смъртта да я вземе във своя затвор.**

*** * * * ***

**Всевишното слънце единствено знае,
но то ще мълчи, не ще то разкаже –
виновният кой е, вината чия е,
кой съществото понечи да смаже.**